

MOLNÁR KINCŐSŐ BERNADETT

Egyéni célok, a nagy egészet alkotó apró kellékeként

„...A cél voltaképp mi is?
A cél, megszűnt a dicső csatának,
A cél halál, az élet küzdelem,
S az ember célja e küzdés maga”

(MADÁCH IMRE: *Az ember tragédiája*)

XIII. szín, az Úr – Ádám)

MOLNÁR KINCŐSŐ BERNADETT (1998, Nagyvárad) az Ady Endre Elméleti Líceum végzős diákja. Tanulmányait bölcsész-karon szeretné folytatni, irodalmat és nyelveket tanulni, hogy fordító és/vagy író lehessen.

A világ adott, csak az emberek jönnek s mennek benne. Váltják egymást nemzedékről nemzedékre. Próbálnak boldogulni, hogy majd elmondhassák magukról, jó életük volt. Azért, hogy ha majd útjuk végén visszatekintenek, ne csak a nosztalgia fesse színesre azokat az életműveket, hanem valóban azok legyenek. Alkossunk és hagyjunk hátra magunk után egy olyan remekművet, mely örök időkre az emlékezet szerves része marad! Mellyel felkerül a kézenyomatunk a történelem nagy falára.

Az állandó hadakozások és véget nem érő küzdelmek sora a röpke földi létünk. Egész végig harcolunk egy célért, mindenki a sajátjáért. Ez a szubjektív célokért folytatott küzdelem az az akaraterő, mely társadalmunk mozgatórugója. Nemcsak a jelenkor társadalmáról van itt szó, hanem az idők kezdetétől földön lévő emberről és azokról, akik majd utánunk jönnek. Hiszen „a történelem csak díszlet” (Walter Scott).

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Első gondolatra negatív képet festünk egy harcról (véráztatta csatamező, elesettek, halál, túl drága győzelem). Így pedig gondolatunk egyből a sötét középkorba kalauzol minket. Földi ittlétünk-ről viszont mégsem állítjuk, hogy ilyen szörnyű lenne, persze azt sem, hogy tökéletes.

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Fárasztónak hangzik. Egy biztos, sok kitartás kell hozzá és tényleges motiváció, nem csak valami légből kapott, felszínes indok.

Különben sodródhatunk az árral, de akár úszhatunk is, mi választunk!

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Egy életen át tartó csata, melyről úgy érezhetjük, hogy eltörlül a társadalom és a történelem gigantikus nagysága mellett. Joggal állíthatjuk, hogy egyetlen, kis, parányi vízcsepp is eltörlül a horizonton is túlnyúló óceán mellett. Mégis, ha jobban belegondolunk, az óceán valójában ilyen kis vízcseppekből áll.

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Egy cél, mely még csak nem is kézzel fogható, stabil, szilárd halmazállapotú tárgy. A küzdelem. De mégis hogyan érhetjük el a küzdelmet és tehetjük magunkévá?..

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Bizony előfordul, hogy belefáradunk, hogy nem látjuk az utunkat, mert a lámpás kiesett a

kezünkől és fénye már kialudt. Úgy érezzük, hogy egyedül vagyunk. Egyszerűen megállnánk, ott helyben leülnénk, és nem mozdulnánk tovább. Már csak objektív szemlélőként figyelnénk az események folyását, teljesen kivonnánk magukat az események alakulásából, s csak passzív szereplői lennénk saját színdarabunknak. Hideg, magányos és értelmetlen sors lenne, melyet saját magunk rendeztünk el. Inkább nézzünk körül az állomáson, biztosan kell ott lenni még egy vonatnak, egy új lehetőségnek, utazásnak, kalandnak, mely csak ránk vár. Nyilván az ismeretlen első ránézésre félelemkeltő lehet, de a bátorság nem jelenti azt, hogy semmitől sem félünk, csupán azt, hogy szembenézünk az ismeretlennel, és nem hagyjuk, hogy ezek a démonok megbéklyózzanak minket.

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Senki sem állítja, hogy könnyű, de azt sem, hogy lehetetlen. Az új kihívások, felfedezések, váratlan fordulatok lesznek azok az emlékek, melyekre a későbbiekben melegségtől eltelve gondolsz majd vissza. Majd. Most még a pillanat és a jelen a mi jövőnk. Bár a múltra építkezünk, mégis a saját korunkban, környezetünkben kell boldogulnunk.

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Esmék, eszmények vagy éppen eszményített alakok hajszolása. Olyan dolgokra való törekvés, melyekbe már létrejöttük pillanatában beléjük lett kódolva az elérhetetlenség és a megvalósítá-

suk lehetetlensége. De miért is lenne ez lehetetlen? És hogy kinek a szemszögéből az? Annak az embernek a szemszögéből biztos, aki meg sem próbálja, viszont akkor eleve kudarcra van ítélve. Miért ne lehetne a lehetetlen lehetséges?

Állandó hadakozás, véget nem érő küzdelem. Az állomások az életünkben lehetnek átmenetiek, de az életünk nem. Most kell bizonyítani és valami maradandót alkotni. Mert ez van belekódolva az emberi sorsba, történelembé, társadalomba, a küzdeni akarás, a törekvés valami nagyobb felé, hátrahagyni valamit azoknak, akik itt lesznek utánunk, és büszkén visszavonulni, ha eljön az idő. Ettől ember az ember, hogy küzd, már azóta, hogy kikerült a paradicsomból.

„Mondottam ember: Küzdj, és bízva bízzál!”

*(MADÁCH IMRE: Az ember tragédiája
XV. szín – Az Úr)*